

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/101/2024
Identifikačné číslo spisu:	1408209402
Dátum vydania rozhodnutia:	03.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1408209402.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Court Side Nederland B. V., so sídlom Parkwijklaan 229 JT 1326 Almere, Holandsko, IČO: 33 289 780 zast. JUDr. Stanislavom Pavlom, advokátom so sídlom Šancová 58, Bratislava proti žalovanému: Z. H., bytom D. XX, N. zast. Advokátska kancelária ECKER-KÁN & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Námestie Martina Benku 9, Bratislava, IČO: 35 886 625, o zaplatenie 18.586,- eur s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 5C/101/2008, teraz Mestský súd Bratislava IV, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.októbra 2023, č.k. 7Co/43/2023-629, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že I. napadnutý prisudzujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie sa v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 927,44 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 22.11.2012 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku potvrdzuje a vo zvyšnej časti sa napadnutý prisudzujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie mení tak, že žaloba žalobcu sa zamietá Výrokom II. rozhodol, žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,94 %. Výrokom III. priznal štátu proti žalobcovi nárok na náhradu trov štátu v rozsahu 97,97 %.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 13.05.2015, č.k. 5C/101/2008-432 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18 586 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 26. septembra 2007 až do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), konanie v sume 27.000 eur zastavil (výrok II.), žalobu vo zvyšku úrokov z omeškania zamietol (výrok III.) O nároku na náhradu trov konania rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok IV.). Rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie právne odôvodnil § 96 ods. 1, § 120 ods. 4, § 132 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), § 43c ods. 1, § 43 ods. 2, § 44 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458, § 517 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Zb.

Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie v prisudzujúcom výroku (výroku I.) súd prvej inštancie odôvodnil tým, že mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca a žalovaný spolupracovali na základe ústnej manažérskej zmluvy z roku 2003, ktorá nebola na rok 2007 obnovená. Žalobca domnievajú sa, že zmluva je uzavretá aj na rok 2007 naďalej poukazoval žalovanému dohodnutú mesačnú odmenu vo výške 3.500 eur. Ako nerozhodnú pre posúdenie veci považoval súd prvej inštancie skutočnosť, že platby žalobca poukazoval na účet spoločnosti žalovaného a nie priamo žalovanému. Vzhľadom na to, že žalovaný žalobcovi označil účet, na ktorý má žalobca platby poukazovať a žalobca nemal vedomosť o tom, že tento účet žalovanému v skutočnosti nepatrí. Bez vplyvu na posúdenie veci bola i skutočnosť, že žalovaný odstúpil od zmluvy v septembri roku 2007, keďže medzi stranami k vzniku zmluvy nedošlo, a to z dôvodu neakceptovania návrhu predloženého žalobcom žalovaným, majú za to, že odstúpiť je možné len od platne uzatvorenej zmluvy. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že žalobca poukázal žalovanému v období od mája do septembra 2007 odmeny v celkovej výške 17.500 eur, t. j. za 5 mesiacov po 3.500 eur mesačne, ako aj skutočnosť, že žalobca zaplatil žalovanému poplatok za FIBA licenciáciu pre agentov basketbalových hráčov v sume 160 eur a náklady spojené s licenciou a výkonom licencie, t.j. cestovné vo výške 926 eur. Vychádzajúc z toho, že zmluva nevznikla, súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 18.586 eur, preto uložil žalovanému bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať. Zároveň mal súd prvej inštancie za dôvodné priznať žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, vychádzajúc z toho, že sa žalovaný dostal do omeškania so splnením peňažného záväzku, pričom ich výšku odvodil od ustanovenia § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie vlády“); preto zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 26.09.2007 až do zaplatenia a vo zvyšku (úrokoch z omeškania nad 8,5 % ročne požadovaných žalobcom) žalobu zamietol.

3. Odvolací súd prednostne skúmal, či žalobcom označený žalovaný je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide, t. j. či žalovanému svedčí pasívna legitímácia v konaní. Dospel k záveru, že v prípade vydania bezdôvodného obohatenia je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti ten, koho majetok sa na úkor druhého bezdôvodne zväčšil. Pri posúdení otázky, kto sa na úkor žalobcu obohatil teda koho majetok sa na úkor žalobcu zväčšil, nemožno opomenúť dôkaz predložený žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie, a to listinu s označením Z. H. (čl.116). Obsahom uvedenej listiny je informácia o troch účtoch, a to a) účte č. 1 - na meno ST AGENCY s.r.o., IBAN Z., b) účte č. 2 - na meno Z. H., IBAN Z., c) účte č. 3 - na meno ST AGENCY LLC, IBAN C.. Pokiaľ žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie argumentoval tým, že .. „nemal dôvod, aby skúmal a zisťoval zároveň aj preveroval či konkrétny bankový účet je skutočne v držbe odporcu..“, uvedená argumentácia žalobcu neobstojí. Zo žalobcom predloženého výpisu z účtu vyplýva, že dňa 15.05.2007 žalobca poukázal na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3500 eur, dňa 19.06.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur, dňa 13.07.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur, dňa 14.08.2007 poukázal žalobca na účet č. 2920380164 sumu 3.500 eur a dňa 13.09.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur. Porovnaním údajov o majiteľoch účtov a úhradách žalobcu za obdobie máj 2007 až september 2007 možno prisvedčiť námietkam odvolateľa, že tieto neboli poukazované na účet IBAN Z., majiteľom ktorého bol žalovaný, ale boli poukazované na účty spoločnosti ST AGENCY s.r.o. (19.06.2007, 13.07.2007, 14.08.2007 a 13.09.2007) a ST AGENCY LLC (15.05.2007). Žalobcom uvádzané tvrdenia sú rozpornými i vo vzťahu k nim predloženej faktúre č. 165 zo dňa 15.03.2007 vystavenej spoločnosťou ST AGENCY LLC, z ktorej vyplýva, že uvedená spoločnosť žiadala od žalobcu úhradu sumy 3.500 eur, na účet č. IBAN C., pričom porovnaním výpisu z účtu žalobcu zo dňa 01.11.2007 možno konštatovať, že žalobca vedenú sumu uhradil spoločnosti ST AGENCY LLC dňa 15.05.2007 na zhora uvedený účet. Rovnako na základe faktúry č. 37/07 vystavenej spoločnosťou ST AGENCY, ktorou spoločnosť ST AGENCY s.r.o. žiadala od žalobcu úhradu sumy 3.500 eur, na účet č. Z. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, uhradil žalobca spoločnosti ST AGENCY s.r.o. sumu 3 500 eur dňa 13.09.2007. I zostávajúce platby žalobca uhrádzal na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX, t.z. na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o., nie na účet žalovaného č. IBAN SK57 1100 0000 00291838 0472. Z uvedeného vyplýva, že žalobca neplnil na účet žalovaného, ale na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o. a spoločnosti ST AGENCY LLC, i napriek tomu, že z listinných dokladov napr. faktúr mu pri zachovaní primeranej obozretnosti muselo byť zrejým, že majiteľom

uvedených účtov nie je žalovaný, čo vyplýva i zo špecifikácie vykonaných úhrad (platieb na základe faktúr). Zásadným sa javila skutočnosť, že žalovaný od počiatku namietal nedostatok pasívnej legitímácie v konaní, na uvedené námietky žalobca nijakou formou nereagoval, skutkové tvrdenie v tejto nedoplnil ani nepredložil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd ustálil, že žalovaný nie je v hmotno-právnom vzťahu bezdôvodného obohatenia nositeľom povinnosti v časti nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur, o uloženie ktorej žalobca žiadal, a preto mu v časti nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur v prejednávanej veci nesvedčí pasívna legitímácia v konaní. Odvolací súd vzhľadom na konštatovanie nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v časti o zaplatenie sumy 17.500 eur, po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu, dospel rozdielne od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukazujúce, že žalovaný sa na jeho účet v rozhodnom období (od 15.05.2007 do 15.09.2007) obohatil sumou 17.500 eur. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 1.086 eur, ku ktorému odvolateľ osobitne nenamielal nedostatok vecnej legitímácie, odvolací súd zohľadniac obsah súdneho spisu i vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 30.05.2014, mal za to, že v tejto časti žalovanému svedčí pasívna legitímácia v konaní.

4. Odvolací súd zistil, že v podanej žalobe žalobca nárok na zaplatenie sumy 1.086 eur skutkovo vymedzil ako nárok na zaplatenie celkových nákladov spojených s obstaraním FIBA licencie, a to s poukazom na úhradu poplatku za skúšku FIBA, cestovné výdavky do USA a cestovné výdavky do Ženevy. Preskúmaním obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané žalobcom vynaloženie nákladov na úhradu letenky z Viedne do Ženevy v sume 150,87 eur dňa 20.02.2007, úhradu letenky zo Ženevy do New Yorku a späť do Budapešti v sume 616,57 eur dňa 22.02.2007 a úhradu poplatku za vykonanie skúšky FIBA v sume 160 eur dňa 30.03.2007, ostatné ním uvádzané náklady .. " hotelový poplatok v Ženeve, náklady na telefón v Ženeve a iné", žalobca nepreukázal. Úhrada nákladov spojených so získaním licencie FIBA za žalovaného spoločnosťou žalobcu bola potvrdená a čestnými vyhláseniami pánov W., M. a B., čo v konaní žalovaný nepoprel, keď uviedol, že poplatok za licenciu FIBA uhradil žalobca, rovnako žalovaný nesporeval ani úhradu nákladov na lety z Viedne do Ženevy žalobcom. Na základe uvedeného tak bolo dôvodným priznať žalobcovi nárok len v rozsahu 927,44 eur, vynaloženie ktorého v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal (160 eur + 150,87 eur + 616,57 eur), vo vzťahu k zvyšnej časti žalobcom uplatňovaného nároku má odvolací súd za to, že v tejto časti neunesol žalobca dôkazné bremeno, čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby v tejto časti.

5. Preskúmaním napadnutého prisudzujúceho výroku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v časti priznania úrokov z omeškania, vec i nesprávne právne posúdil, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úroky z omeškania od podania žaloby, t. j. od 26.09.2007 do zaplatenia. Nepriaznivým právnym dôsledkom porušenia povinností zaplatiť peňažný dlh podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka je vznik omeškania spojený s nárokom veriteľa na úrok z omeškania. Rozhodujúce je teda, kedy nastala splatnosť dlhu. Osoba zodpovedná zo zodpovednostného záväzkovo právneho vzťahu sa dostáva do omeškania zásadne vtedy, ak dlh nesplní v deň nasledujúci po dni kedy bola veriteľom o plnenie požiadaná a od toho dňa môže požadovať úroky z omeškania. Pokiaľ nebol dlžník vyzvaný k splneniu už skôr, za kvalifikovanú výzvu k plneniu sa považuje žaloba. Omeškanie začína prvý deň potom, čo bola žaloba žalovanému doručená. Z uvedeného je zrejmé, že posúdenie otázky okamihu splatnosti pohľadávky žalobcu podľa prvoinštančného súdu nie je správne. Za kvalifikovanú výzvu k plneniu v prejednávanej veci je potrebné považovať žalobu na začatie konania a omeškanie tak začína prvého dňa po tom, čo bola žaloba doručená žalovanému. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola žalovanému doručená dňa 21.11.2012 a do omeškania sa tak dostal dňa 22.11.2012, ktorý je prvým dňom omeškania. Ku dňu 22.11.2012 bola výška úrokov z omeškania 8,75 % p. a. podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády; keďže však zamietajúci výrok napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti prevyšujúcich úrokov z omeškania nad sumu 8,5% ročne nebol odvolaním napadnutý, bol odvolací súd viazaný výškou úrokovej sadzby priznanej v napadnutom rozhodnutí (výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu vo zvyšku úrokov z omeškania zamietol, nebol odvolaním napadnutý). Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prisudzujúcom výroku v časti, ktorou súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 927,44 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 22.11.2012 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej časti podľa ust. § 388 CSP napadnutý prisudzujúci výrok

rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

6. Odvolací súd rozhodol o trovách konania ako celku (t.j. prvoinstančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania), s ohľadom na definitívny výsledok sporu, podľa ust. § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 453 ods. 3 CSP rozhodol odvolací súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1. 2 CSP (o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí). Vychádzajúc z toho, že žalovaný bol procesne úspešný v časti 17.658,56 eura ako aj v časti zastavenia konania v sume 27.000 eur, ktoré procesné zaviniť žalobca, úspech žalovaného je v sume 44.658,56 eur (97,97 %) a úspech žalobcu bol v sume 927,44 eur (2,0 %), možno tak konštatovať, že v konaní mal žalovaný čistý úspech v rozsahu 95,94 %. Na základe uvedeného, odvolací súd rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,94 %. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v celom rozsahu podľa § 420 písm. f) a podľa § 421 ods. 1. písm. a) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v platnom znení (ďalej aj ako „CSP“), dovolanie, keďže zastáva ten právny názor, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň tak odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Žalobca má za to, že predmetný rozsudok nie je riadne odôvodnený, nie je predvídateľný a postup súdu bol pri rozhodovaní vo veci svojvoľný až arbitrárny, teda rozsudkom bolo porušené žalobcovo právo na spravodlivý proces. Rozsudok je zmätočný. Konkrétne žalobca vidí nedostatočnú odôvodnenosť, nepredvídateľnosť a svojvoľnosť v nasledovnom: Krajský súd sa v svojom rozhodnutí nevysporiadal s právnou otázkou, ktorá bola zároveň podstatou sporu, a to posúdenia konkrétnej procesnej situácie, ktorá bola vyvolaná tým, že dovolateľ svoj nárok proti žalovanému vyvodil z toho, že s ním mal uzavretú platnú zmluvu a pôvodne sa proti žalovanému domáhal ako bezdôvodného obohatenia toho, čo mu mal žalovaný podľa zmluvy vydať. Následne však na základe zmeny právneho posúdenia svoju žalobu „upravil“ tak, že vychádzal z neplatnosti uzavretej zmluvy a od žalovaného žiadal namiesto pôvodného plnenia nie to, čo mu žalovaný podľa zmluvy mal dať, ale to, čo on dal žalovanému podľa neplatnej zmluvy, pričom táto peňažná čiastka predstavovala menej ako pôvodne uplatnená suma. Z tejto situácie vyplýva otázka, či úkon dovolateľa, ktorý on posúdil vo svojom podaní z 15.03.2013 ako čiastočné späťvzatie žaloby, je čiastočným späťvzatím žaloby podľa § 96 ods. 1 tretej vety OSP tak, ako ho vo svojom rozsudku z 13. mája 2015 posúdil súd prvej inštancie, alebo ide o zmenu žaloby podľa § 95 ods. 1 OSP tak, ako tento jeho úkon posúdil už skôr súd prvej inštancie vo svojom uznesení z 12. júna 2013 a následne aj krajský súd v rozsudku z 13. mája 2015 tak, že z právneho posúdenia charakteru tohto úkonu dospel k záveru o zamietnutí žaloby dovolateľa na základe premlčania nároku, ktorý nebol uplatnený žalobou, ale až jej omnoho neskoršou zmenou.

9. Krajský súd vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu, ale aj z právneho názoru Ústavného súdu SR v tejto predmetnej právnej veci, ktorým je odvolací súd (súd nižšej inštancie) viazaný, uviedol v bode 15. odôvodnenia rozsudku, že „odvolací súd podanie žalobcu doručené súdu prvej inštancie dňa 15.03.2013 z hľadiska jeho obsahu posúdil len ako späťvzatie žaloby v sume 27.000 eur, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol samostatným výrokom v rozhodnutí vo veci samej“. Krajský súd ďalej v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že: „Pokiaľ odvolateľ v podanom odvolaní namietal, že žalobca si neuplatnil v premlčacej lehote nárok na vrátenie paušálnych mesačných odmien (sumy 17.500 eur), odvolací súd odkazuje na závery uvedené v bode 15 tohto rozhodnutia a uvádza nasledovné. Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Všeobecne možno povedať, že ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt, treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli

zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne, preto pre určenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur podľa ust. §107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúcim okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo, a to vo vzťahu ku každej žalobcom nárokovanej platbe dňom jej úhrady. Žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie podaním doručeným súdu dňa 14.07.2008 a 1./ platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 15.05.2007, 2./ platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 19.06.2007, 3./platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 13.07.2007, 4./platba v sume 3.500 eur bola uhradená 14.08.2007 a 5./platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 13.09.2007). Nárok na vrátenie vyplatených mesačných odmien si uplatnil v objektívnej premlčacej lehote. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku odvolateľa vo vzťahu k premlčaniu nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1.086 eur, vychádzajúc pritom z právnych záverov dovolacieho súdu uvedených v zrušujúcom rozhodnutí.

10. V horeuvedených bodoch 15 a 16 odôvodnenia predmetného rozsudku, teda Krajský súd vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu, vyhodnotil námietky odvolateľa týkajúce sa premlčania nároku žalobcu na bezdôvodné obohatenie ako nedôvodné. Je dôležité uviesť, že Krajský súd sa v rozsudku č. k. 7Co/627/2015 - 490 z 04.07.2018 v bodoch 21., 22., a 23. zaoberal primárne problematikou premlčania, kedy práve to či sú nároky žalobcu, vzhľadom na podanie žalobcu zo dňa 15.03.2013 premlčané alebo nie. Vo svojom rozhodnutí z roku 2018 Krajský súd považoval za kľúčové vyhodnotiť práve povahu spomínaného podania z 15.03.2013, či ide o zmenu žaloby v zmysle § 95 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ktorý bol v tom čase procesným kódexom.

11. Napriek vyššie uvedenému, Krajský súd v predmetnom Rozsudku z 25.10.2023, v bode 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia nepredvídateľne uviedol, že „Odvolací súd prednostne skúmal, či žalobcom označený žalovaný je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide, t. j. či žalovanému svedčí pasívna legitimácia v konaní. Dospel k záveru, že v prípade vydania bezdôvodného obohatenia je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti ten, koho majetok sa na úkor druhého bezdôvodne zväčšil. Pri posúdení otázky, kto sa na úkor žalobcu obohatil teda koho majetok sa na úkor žalobcu zväčšil, nemožno opomenúť dôkaz predložený žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie, a to listinu s označením Z. H. (čl.116). Obsahom uvedenej listiny je informácia o troch účtoch, a to a) účte č. 1- na meno ST AGENCY s.r.o., L., b) účte č. 2- na meno Z. H., IBAN Z., c) účte č. 3 - na meno ST AGENCY LLC, IBAN C.. Pokiaľ žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie argumentoval tým, že .. „nemal dôvod, aby skúmal a zisťoval zároveň aj preveroval či konkrétny bankový účet je skutočne v držbe odporcu..“, uvedená argumentácia žalobcu neobstoí. Zo žalobcom predloženého výpisu z účtu vyplýva, že dňa 15.05.2007 žalobca poukázal na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur, dňa 19.06.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur, dňa 13.07.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur, dňa 14.08.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur a dňa 13.09.2007 poukázal žalobca na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX sumu 3.500 eur. Porovnaním údajov o majiteľoch účtov a úhradách žalobcu za obdobie máj 2007 až september 2007 možno prisvedčiť námietkam odvolateľa, že tieto neboli poukazované na účet IBAN Z., majiteľom ktorého bol žalovaný, ale boli poukazované na účty spoločnosti ST AGENCY s.r.o. (19.06.2007, 13.07.2007, 14.08.2007 a 13.09.2007) a ST AGENCY LLC (15.05.2007). Žalobcom uvádzané tvrdenia sú rozpornými i vo vzťahu 7Co/43/2023 k ním predloženej faktúre č. 165 zo dňa 15.03.2007 vystavenej spoločnosťou ST AGENCY LLC, z ktorej vyplýva, že uvedená spoločnosť žiadala od žalobcu úhradu sumy 3.500 eur, na účet č. L. C., pričom porovnaním výpisu z účtu žalobcu zo dňa 01.11.2007 možno konštatovať, že žalobca uvedenú sumu uhradil spoločnosti ST AGENCY LLC dňa 15.05.2007 na zhora uvedený účet. Rovnako na základe faktúry č. 37/07 vystavenej spoločnosťou ST AGENCY, ktorou spoločnosť ST AGENCY s.r.o. žiadala od žalobcu úhradu sumy 3.500 eur, na účet č. Z. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, uhradil žalobca spoločnosti ST AGENCY s.r.o. sumu 3.500 eur dňa 13.09.2007. I zostávajúce platby žalobca uhrádzal na účet č. XXXXXXXXXXXXXXX, t.z. na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o., nie na účet žalovaného č. IBAN Z. XXXX XXXX XXXXXXXXXXXXXXX. Z uvedeného vyplýva, že žalobca neplnil na účet žalovaného ale na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o. a spoločnosti ST AGENCY LLC, i napriek tomu, že z listinných dokladov napr. faktúr

mu pri zachovaní primeranej obozretnosti muselo byť zrejším, že majiteľom uvedených účtov nie je žalovaný, čo vyplýva i zo špecifikácie vykonaných úhrad (platieb na základe faktúr). Zásadným sa javí i skutočnosť, že žalovaný od počiatku namietal nedostatok pasívnej legitímácie v konaní, na uvedené námietky žalobca nijakou formou nereagoval, skutkové tvrdenie v tejto nedoplnil ani nepredložil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd ustálil, že žalovaný nie je v hmotno-právnom vzťahu bezdôvodného obohatenia nositeľom povinnosti v časti nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur, o uloženie ktorej žalobca žiadal, a preto mu v časti nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur v prejednávanej veci nesvedčí pasívna legitímácia v konaní. Odvolací súd vzhľadom na konštatovanie nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v časti o zaplatenie sumy 17.500 eur, po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu, dospel rozdielne od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukazujúce, že žalovaný sa na jeho účet v rozhodnom období (od 15.05.2007 do 15.09.2007) obohatil sumou 17.500 eur. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 1.086 eur, ku ktorému odvolateľ osobitne nenamielal nedostatok vecnej legitímácie, odvolací súd zohľadniac obsah súdneho spisu i vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 30.05.2014, mal za to, že v tejto časti žalovanému svedčí pasívna legitímácia v konaní.

12. Žalobca má za to, posudzovanie pasívnej legitímácie zo strany krajského súdu, je definičným príkladom „právneho zvratu“. Podľa názoru žalobcu je takéto rozhodnutie zo strany krajského súdu, nielen absolútne nepredvídateľné, ale aj svojvoľným postupom (arbitrárnym postupom) súdu, ktorým bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

13. Krajský súd počas rozhodovania v predmetnej právnej veci v roku 2018, po zhodnotení skutkového stavu v rámci odôvodnenia ani len nevyjadril, iba uviedol, že svoju pasívnu legitímáciu žalovaný namielal, žalobca sa aj k tejto právnej otázke podrobne vyjadril aj vo svojom písomnom podaní zo dňa 23. 9. 2015 reagujúc na odvolanie žalovaného, a teda vychádzajúc z názoru prezentovaného Krajským súdom v citovanom bode 27 odôvodnenia rozsudku č. k. 7Co/627/2015 -490 zo dňa 04.07.2018, túto námietku pre rozhodnutie v merite veci nevnímal ako majúcu podstatný význam, ani ako relevantnú, pretože sám krajský súd uviedol, že „na zostávajúcu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval potrebné reagovať špecifickou odpoveďou“. Je na mieste podotknúť, že v rámci zásady koncentrácie konania mal žalovaný možnosť sa odvolacom konaní písomne vyjadriť k vyjadreniu žalobcu, ktorým žalobca reagoval na odvolanie žalovaného, a v ktorom detailne popísal, prečo ho považuje za pasívne legitimovaného, avšak žalovaný sa k tomuto vyjadreniu žalobcu nevyjadril. Žalobca pasívnu legitímáciu žalovaného nepovažoval za spornú. Preto je nepochopiteľné, že krajský súd v vyššie citovanom bode 22. rozsudku č. k. 7Co/43/2023-629, zo dňa 25. 10.2023, uviedol že pasívnu legitímáciu žalovaného skúmal prednostne. Prednostne skúmať pasívnu legitímáciu žalovaného, mal Krajský súd možnosť skúmať už v roku 2018, keď v predmetnej sporovej veci rozhodol rozsudkom č. k. 7Co/627/2015 - 490 zo dňa 04.07.2018, to však neurobil, pretože túto námietku žalovaného považoval za irelevantnú a nepodstatný detail pre rozhodnutie vo veci, pričom sám krajský súd ustálil, že podstatným je posúdenie premĺčania a v tej spojitosti povaha podania žalobcu zo dňa 15.03.2013. Žalobca, aj na základe rozhodnutia tak Okresného súdu Bratislava IV č. k. 5C/101/2008 - 432, zo dňa 13.05.2015, ako aj rozhodnutia Krajského súdu č. k. 7Co/627/2015 - 490 zo dňa 04.07.2018, a s týmito rozhodnutiami spojenými súdnymi konaniami, mal za to, že pasívna vecná legitímácia žalovaného nie je predmetom sporu, ale je ustálenou a súdmi akceptovanou skutočnosťou, inak by súdy vyššej inštancie v tejto sporovej veci ďalej nepokračovali.

14. Krajský súd v bode 22. odôvodnenia svojho rozhodnutia pri tvrdení : „Zásadným sa javí i skutočnosť, že žalovaný od počiatku namielal nedostatok pasívnej legitímácie v konaní, na uvedené námietky žalobca nijakou formou nereagoval, skutkové tvrdenie v tejto nedoplnil ani nepredložil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení“ zásadným spôsobom zavádza a upravuje si vlastným spôsobom skutkový stav, ak žalobca už v písomnom podaní zo dňa 23. 9. 2015 uviedol všetky skutočnosti a argumentácie k posúdeniu právnej otázky pasívnej legitímácie u žalovaného spolu s právnou argumentáciou plnenia v mene a na účet žalovaného, hoci aj na bankové účty, ktoré mu v skutočnosti nepatrili. Žalobca sa k overeniu týchto bankových účtov nemal ako dostať s poukazom aj na bankové tajomstvo a nie je ani len možné v logických súvislostiach vychádzať, aby si žalobca sám overoval či

plní na bankový účet žalovaného, ak všetky platby sú označené menom žalovaného Z. H. teda žalobca označil toho, na koho meno a účet sa malo de iure plniť. Listina v súdnom spise (č. 1. 116) je listinou žalovaného a nie listinou žalobcu a zároveň nie je z nej zrejmé a ani datované, kedy bola táto listina vyhotovená zo strany žalovaného. Žalobca sa veľmi podrobne zaoberal pasívnou vecnou legitímáciou žalovaného s uvedením všetkých argumentov a dôkazov práve v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 23. 9. 2015, na ktoré žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval, tak ako je to konštatované aj samotným Krajským súdom v skoršom rozhodnutí, ktoré sme v tomto dovolaní uviedli.

15. Žalobca má ďalej za to, že jedinou spornou otázkou bola práve povaha podania žalobcu zo dňa 15.03.2013, a to aký malo toto podanie vplyv na plynutie premlčacej doby vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorý bol predmetom sporu. Právne posúdenie tejto otázky vyriešil v rámci svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR. Tohto právneho názoru sa správne pridržiaval Krajský súd v rozsudku č. k. 7Co/43/2023-629, zo dňa 25. 10. 2023, avšak zároveň sa absolútne nelogicky vyjadril k pasívnej legitímácii žalovaného, ktorá však nebola spornou otázkou.

16. Krajský súd sa zároveň podľa názoru žalobcu neriadil právnymi názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorí mali k dispozícii celý obsah spisu prejednávanej právnej veci, pričom právna otázka pasívnej legitímácie nebola sporná. Aj z týchto dôvodov má strana žalobcu za to, že Krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od Uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 7Cdo/350/2021 z 31.01.2023, kde dovolací súd uviedol, ktorá sporná otázka má byť v prejednávanej veci vyriešená a napriek tomu krajský súd podľa tohto uznesenia Najvyššieho súdu SR nepostupoval. Navrhoval dovolaciemu súdu, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2023, č. k. 7Co/43/2023-629 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie, prípadne, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10. 2023, č. k. 7Co/43/2023-629, ak je dovolanie dôvodné a má za to, že sám môže rozhodnúť vo veci. V prípade úspechu žalobcu v dovolacom konaní, žiadal priznať žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

17. Žalovaný v zastúpení advokátom vo vyjadrení zo dňa 05.06.2024 k dovolaniu žalobcu zo dňa 27.03.2024 navrhoval, aby najvyšší súd dovolanie žalovaného zamietol a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovanému nie je zrejmé, čo vyhodnocuje žalobca v dovolaní ako nepredvídateľné alebo neodôvodnené. Sám žalobca jasne zhrnul vo svojom dovolaní, že odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, s akcentom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, posúdil námietku premlčania žalovaného ako nedôvodnú - a to výlučne posúdením úkonu žalobcu z 15.03.2013. Tento úkon bol stranami vykladaný rôzne, s priamym dopadom na prípadné premlčanie žalovaného nároku. Toto právne posúdenie úkonu žalobcu zo dňa 15.03.2013 bolo zo strany odvolacieho súdu riadne zdôvodnené, a odvolací súd ani nemohol uvedenú právnu otázku vyriešiť inak. V tomto nevidí žalovaný žiadny dovolací dôvod.

18. Ak má byť dovolacím dôvodom posudzovanie pasívnej vecnej legitímácie zo strany odvolacieho súdu, tu je potrebné uviesť, že ide o povinnosť súdu, v každom štádiu konania, vyhodnotiť pasívnu vecnú legitímáciu na strane žalovaného, keď túto namietal žalovaný už od počiatku. Nie je relevantné tvrdenie žalobcu, že sa k námietke pasívnej vecnej legitímácie riadne vyjadril a že žalovaný sa už ďalej nevyjadroval. Žalovaný námietku pasívnej vecnej legitímácie vzniesol, ako aj odôvodnil a samotné následné vyjadrenie žalobcu na žalovaným tvrdených skutočnostiach nič nemenilo. Súd, v tomto prípade odvolací súd, musel tento spor vyriešiť, keď vyriešenie tejto otázky, spornej v konaní a spornej medzi stranami, nemôže byť pre žiadnu stranu „prekvapivým rozhodnutím“. Ak by malo byť tvrdenie žalobcu, ktoré tvorí zrejme podstatu dovolacieho dôvodu pravdivé, každé jedno rozhodnutie súdu by bolo prekvapivým. Práve naopak, žalovaný je toho názoru, že ak súd v predchádzajúcom konaní vyhodnotil nárok uplatnený žalobcom za premlčaný (z dôvodu právneho posúdenia úkonu žalobcu zo dňa 15.03.2013 ako úkonu o mene žaloby), tento bol premlčaný voči každému a akémukoľvek žalovanému, bez ohľadu na posúdenie pasívnej vecnej legitímácie konkrétneho žalovaného vo vzťahu k hmotnoprávnemu nároku, ktorý si žalobca uplatnil.

19. Navyše v časti žalovaného nároku bolo súdom rozhodnuté, že žalovaný je pasívne vecne

legitimovaný, takže nemôže obstať téza žalobcu o prekvapivom rozhodnutí. Ak si žalobca v žalobe uplatnil nárok, tento následne upravil a tento nárok pozostáva z čiastkových plnení, ktoré boli zaslané viacerým právnym subjektom, v niektorých častiach bol žalobca úspešný a v iných nie. To muselo byť dokonca predvídateľné samotným žalobcom, ktorý sám predložil dôkazy, že uhrádzal peniaze na rôzne účty, na základe faktúr, ktoré vystavovali rôzne subjekty, odlišné od žalovaného. Taktiež sa žalobca vyjadril k námietke pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. Z týchto dôvodov nie je žalovanému zrejmé, v čom spočíva nepredvídateľnosť napadnutého rozhodnutia. Práve bolo predvídateľné, že súd musí túto otázku vyriešiť, a ako aj súd uviedol, musí ju vyriešiť prednostne. Pojmom „prednostne“ súd nijakým spôsobom nespochybnil, že by túto otázku mal riešiť ešte pred otázkou premlčania voči všetkým. Súd len zdôraznil, že po ustálení, že nárok žalobcu nie je premlčaný, sa musí prednostne venovať námietke pasívnej vecnej legitimácie konkrétneho žalovaného, ktorého označil žalobca v žalobe.

20. Ak žalobca spomína v dovolaní koncentráciu konania vo vzťahu k svojmu úkonu z roku 2015, žalovaný si dovoľuje žalobcovi pripomenú účinnosť CSP, ktorá bola od 01.07.2016. Žalobca sa snaží aplikovať právny predpis na úkony v čase, keď daný právny predpis ani nebol účinný. Navyše, žiadny súd prvej inštancie v tomto konaní neskoncentroval konanie v zmysle ustanovení CSP. A ak by tak aj urobil, samotné vyjadrenie žalobcu k námietke žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie nespôsobuje nespornosť. Práve naopak, dôkazy predložené v konaní preukazovali práve úhrady iným osobám, než žalovanému.

21. Z následnej textácie dovolania sa javí žalovanému, že žalobca konal počas konania v omyle, že pasívna vecná legitimácia nie je v konaní sporná, čo je však v rozpore s realitou, ako aj ustanoveniami CSP. Ak žalobca tvrdil, že je žalovaný pasívne vecne legitimovaný a žalovaný toto tvrdenie žalobcu poprel a zároveň sú v konaní predložené písomné dôkazy v podobe faktúr od tretích osôb a výpisy z účtov tretích osôb, ktoré dokazujú peňažný tok, nie je možné dať za vinu žiadnemu súdu, že sa žalobca nesprávne spoliehal na nespornosť pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. Zároveň ak sám žalobca argumentuje tým, že pasívna vecná legitimácia žalovaného nebola žiadnym súdom v žiadnom stupni vyriešená. Žalobca nesprávne uzatvára, že pasívna vecná legitimácia žalovaného nebola v konaní sporná. Správny záver je maximálne ten, že nebola súdmi vyriešená, nakoľko sa súdy venovali otázke posúdenia úkonu žalobcu zo dňa 15.03.2013 a z toho vzniknutej námietky premlčania. Otázku pasívnej vecnej legitimácie definitívne vyriešil až odvolací súd v napadnutom rozsudku. Túto otázku musel odvolací súd vyriešiť, keďže bola sporná, v opačnom prípade by nebol dôvod ju riešiť.

22. Žalovaný je toho názoru, že sa odvolací súd presne a správne riadil záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR, v kontexte rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktoré rozhodnutia riešili otázku premlčania. Nakoľko dotknuté rozhodnutia neriešili otázku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, súd nemohol byť viazaný neriešenou otázkou a naopak túto musel vyriešiť sám, keďže bola sporná. Žalovaný je toho názoru, že na strane žalobcu nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, kedy mal možnosť sa k uplatnenej námietke pasívnej vecnej legitimácie žalovaného vyjadriť sa aj túto možnosť využil a rozsiahlo sa vyjadril.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal žalovaný, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpeného v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie žalovaného podľa § 447, písm. c) CSP odmietol.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

24. Podľa § 420, písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Žalobca porušenie práva na spravodlivý proces považoval postup odvolacieho súdu pri vyhodnotení

nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného.

26. Dovolací súd z obsahu spisu - zo zápisnice po pojednávaní pred Okresným súdom Bratislava IV dňa 30.05.2014 na s. 3 (čl. 296) zistil, že na otázku právneho zástupcu odporcu z akého dôvodu v roku 2005 odporca zmenil svoj právny subjekt a vytvoril si odporca právnickú osobu - s.r.o. - či to bolo zo súhlasom navrhovateľa súd zaprotokoloval: „Odporca uvádza: do konca navrhovateľ navrhol aby som otvoril spoločnosť, kvôli tomu aby navrhovateľ sa vyhol finančným podlžnosťami v Holandsku. A samozrejme oni to vedeli, fakturáciu dostávali a bolo to na ich návrh. Bol to jeho návrh“. Štatutárny zástupca sa na pojednávaní dňa 30.05.2014 vyjadril a súd zaznamenal jeho vyjadrenie nasledovne (čl. 306) „Predstúpil štatutár: má záujem odpovedať na otázku ktorá bola daná zo strany právneho zástupcu odporcu či by navrhovateľ uhradil aj takú faktúru, ktorá je predložená odporcom za služby vykonané odporcom, ale zaplatenie za tieto služby by žiadal od navrhovateľa uhradiť napríklad na účet jeho právneho zástupcu, štatutár uvádza: môj kolega nebol schopný odpovedať na túto otázku, nerieši problémy účtovníctva a peňazí, čo sa týka pána odporcu, od roku 2003 sme spolupracovali, nemuseli sme pochybovať. Pred rokom. 2003 sme sa 10 rokov poznali. Niekedy sa stávalo počas 10 rokov spolupráce aj s inými agentmi, že prišiel za mnou agent aby som mesačnú sumu uhradil na sporiaci účet, na účet manželky a podobne. Je to ich práca, sú to ich peniaze, nemal som problém to zaslať na účet na ktorý žiadali....“. „.....Posledná skutočnosť na ktorú chcem reflektovať, je fyzická pán H. a právnická osoba jeho s.r.o. Myslím, že tam sa jeho obrana sústreďí na tento problém. Došlo ku krádeži peňazí nie pánom odporcom, ale jeho s.r.o. Aj keby toto bola pravda, došlo rovnako k porušeniu zmluvy, pretože odporca pracoval exkluzívne pre nás. A nie pre inú spoločnosť, ďakujem“.

27. Z uvedeného je zrejmé, že otázka pasívnej legitímácie žalovaného bola nastolená už v prvostupňovom konaní a žalobca sa k nej aj vyjadril na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 30.05.2014. Nešlo o právny zvrat a prekvapivé rozhodnutie v konaní. Odvolací súd sa otázkou pasívnej legitímácie zaoberal ako odvolacím dôvodom uvedeným žalovaným v čl. III jeho odvolania zo dňa 12.08.2015, keď do štádia odvolacieho konania pred Krajským súdom v Bratislave sa vec opätovne vrátila na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2023 sp. zn. 7Cdo/350/2021, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. júla 2018,č.k. 7Co/627/2015-490 a vec bola vrátená krajskému súd na ďalšie konanie. Pokiaľ teda Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací vyhodnocoval otázku pasívnej legitímácie, išlo o odvolací dôvod žalovaného riadne uplatnený (§ 365, písm. f) CSP) a nešlo o novoty v odvolacom konaní podľa § 366 CSP. Procesný postup odvolacieho súdu vyjadrený v bode 22 napadnutého rozsudku bol správny a riadne zdôvodnený: „.....Porovnaním údajov o majiteľoch účtov a úhradách žalobcu za obdobie máj 2007 až september 2007 možno prisvedčiť námietkam odvolateľa, že tieto neboli poukazované na účet IBAN Z., majiteľom ktorého bol žalovaný, ale boli poukazované na účty spoločnosti ST AGENCY s.r.o. (19.06.2007, 13.07.2007. 14.08.2007 a 13.09.2007) a ST AGENCY LLC (15.05.2007). Žalobcom uvádzané tvrdenia sú rozpornými i vo vzťahu k ním predloženej faktúre č. 165 zo dňa 15.03.2007 vystavenej spoločnosťou ST AGENCY LLC, z ktorej vyplýva, že uvedená spoločnosť žiadala od žalobcu úhradu sumy 3.500 eur, na účet č. IBAN C., pričom porovnaním výpisu z účtu žalobcu zo dňa 01.11.2007 možno konštatovať, že žalobca vedenú sumu uhradil spoločnosti ST AGENCY LLC dňa 15.05.2007 na zhora uvedený účet. Rovnako na základe faktúry č. 37/07 vystavenej spoločnosťou ST AGENCY, ktorou spoločnosť ST AGENCY s.r.o. žiadala od žalobcu úhradu sumy 3.500 eur, na účet č. Z. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, uhradil žalobca spoločnosti ST AGENCY s.r.o. sumu 3.500 eur dňa 13.09.2007. I zostávajúce platby žalobca uhrádzal na účet č. 2920380164, t.z. na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o., nie na účet žalovaného č. IBAN Z. XXXX XXXX XXXXXXXXXXX XXXX. Z uvedeného vyplýva, že žalobca neplnil na účet žalovaného ale na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o. a spoločnosti ST AGENCY LLC, i napriek tomu, že z listinných dokladov, napr. faktúr mu pri zachovaní primeranej obozretnosti muselo byť zrejším, že majiteľom, uvedených účtov nie je žalovaný, čo vyplýva i zo špecifikácie vykonaných úhrad (platieb na základe faktúr). Zásadným sa javí i skutočnosť, že žalovaný od počiatku namietal nedostatok pasívnej legitímácie v konaní, na uvedené námietky žalobca nijakou formou nereagoval, skutkové tvrdenie v tejto nedoplnil ani nepredložil iné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd ustálil, že žalovaný nie je v hmotno-právnom vzťahu bezdôvodného obohatenia nositeľom povinnosti v časti nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur, o uloženie ktorej žalobca žiadal, a

preto mu v časti nároku na zaplatenie sumy 17.500 eur v prejednávanej veci nesvedčí pasívna legitímácia v konaní. Odvolací súd vzhľadom na konštatovanie nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v časti o zaplatenie sumy 17.500 eur, po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu, dospel rozdielne od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukazujúce, že žalovaný sa na jeho účet v rozhodnom období (od 15.05.2007 do 15.09.2007) obohatil sumou 17.500 eur...“. Dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu je riadne a zrozumiteľne odôvodnený, že išlo o rozdielne právne subjekty. Pasívna legitímácia žalovaného ako fyzickej osoby nebola daná, keďže žalobca plnil na účet spoločností ST AGENCY, s.r.o. a ST AGENCY LLC.

28. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný) (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. III. ÚS 517/2011. s. 8). V konaní bolo preukázané, že žalovanú sumu 17.500 eur žalobca neplnil na účet žalovaného ale na účet spoločnosti ST AGENCY s.r.o. a spoločnosti ST AGENCY LLC. Záver odvolacieho súdu, že z listinných dokladov napr. faktúr mu pri zachovaní primeranej obozretnosti muselo byť zrejším, že majiteľom, uvedených účtov nie je žalovaný, je vecne správny.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

29. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

30. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať sa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

31. Dovolací súd nezistil, že by žalobca v dovolaní uviedol skutočnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako právnu otázku pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2023 sp. zn. 7Cdo/350/2021, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. júla 2018, č.k. 7Co/627/2015-490 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave v bode 23 odôvodnenia pôvodne vychádzal z názoru, že nárok bol premlčaný. V bode 23 odôvodnenia rozsudku zo 4. júla 2018, č.k. 7Co/627/2015-490 uviedol, že : „Nakoľko si žalobca nárok na vrátenie plnení (vyplatených mesačných odmien za obdobie od mája 2007 do septembra 2007) uplatnil podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.3.2013, odvolací súd skúmal, či k uplatneniu nároku došlo počas plynutia premlčacej doby (§ 107 ods. 1,2, Občianskeho zákonníka). Pre určenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúcim okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť okamihom, kedy žalobca zistil, že sa na jeho úkor žalovaný obohatil. Vychádzajúc z obsahu podanej žaloby, ako aj vyjadrení žalobcu pred súdom prvej inštancie mal žalobca vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného najneskôr dňom spísania žaloby, a to dňom 8.7.2008, pričom premlčacia lehota uplynula dňom 8.7.2010. Nakoľko si žalobca nárok na vrátenie plnení za obdobie od mája 2007 až september 2007 uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 15.3.2013, nárok žalobcu je v tejto časti premlčaný a nemožno mu ho vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku

premlčania priznať úspech. Vychádzajúc z uvedeného tak nebolo dôvodným reagovať špecifickou odpoveďou na ostatné námietky odvolateľa, ktorými namietal nedostatok pasívnej legitímácie v časti vrátenia plnení za obdobie od mája 2007 do septembra 2007“. Krajský súd pôvodne vychádzal z názoru, že žalobca nárok uplatnil až zmenou žaloby 15.3.2013. V napadnutom rozsudku č.k. 7Co/627/2015-629 zo dňa 25.10.2023, bod odôvodnenia 15 uviedol, že :“...Nakoľko žalobca podal žalobu na súde prvej inštancie podaním doručeným súdu dňa 14.07.2008 a 1/ platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 15.05.2007, 2/ platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 19.06.2007, 3/ platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 13.07.2007, 4/ platba v sume 3.500 eur bola uhradená 14.08.2007 a 5/ platba v sume 3.500 eur bola uhradená dňa 13.09.2007), nárok na vrátenie vyplatených mesačných odmien si uplatnil v objektívnej premlčacej lehote...“.Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd posúdil vznik premlčania bezdôvodného obohatenia ku dňu podania žaloby, dňa 14.07.2008 a súčasne konštatoval, že nárok si žalobca uplatnil v objektívnej premlčacej lehote. Dovolací súd nezistil odklon od právneho názoru dovolacieho súdu (navyše vysloveného v tejto konkrétnej právnej veci) v uznesení sp. zn. zo dňa 31.1.2023 sp. zn. 7Cdo/350/2021, bod 13, preto dovolanie podľa § 447, písm. c) CSP ako neprípustné odmietol.

32. Dovolací súd rozhodnutie o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.